

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **TRANS-TECHNIK spol. s r.o.**, se sídlem v Brně, Řípská 4, právně zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2011, č.j. 309/2011-010100-21

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad Brno dospěl na základě důvodného podezření z porušení právních předpisů k závěru, že žalobce se dopustil celního deliktu podle ust. § 298 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“) porušením zájmu společnosti způsobem uvedeným v ust. § 293 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, neboť uvedl nesprávné údaje o zboží (části karoserií – rohové sloupy, 16 ks, hrubá hmotnost 108 kg, země původu Švýcarsko – dále jen „předmětné zboží“) podléhajícímu dohledu celních orgánů do kolonky 31 (Nákladové kusy a popis zboží) a kolonky 33 (Zbožový kód) celního prohlášení, referenční číslo F 1013234 ze dne 12.4.2010, kterým navrhl propustit do celního režimu volný oběh předmětné zboží; tímto jednáním žalobce

naplnil skutkovou podstatu celního deliktu v rozsahu a způsobem shora uvedeným, avšak celní úřad podle ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona žalobci za celní delikt sankci neukládá. Žalobci však byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

II.

Podstatný obsah žalobní argumentace

[2] Správní orgány v řízení o celním deliktu shledaly splnění podmínek ve smyslu ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona pro neuložení sankce a za tohoto stavu není trestnost jednání žalobce dána a po právu proto není možné autoritativně konstatovat, že se žalobce dopustil celního deliktu se současným rozhodnutím o neuložení sankce za uvedený delikt. Řízení o celním deliktu je přitom řízením o ukládání sankcí za správní delikt a jestliže nelze uložit sankci za celní delikt, nelze ani autoritativně konstatovat, že se celní delikt stal. Jediným řešením situace, kdy není dána trestnost celního deliktu, a to ať s ohledem ke splnění podmínek ust. § 299 odst. 5 nebo § 301 celního zákona je zastavení řízení o celním deliktu usnesením poznamenaným do spisu s tím, že je účastník o takové skutečnosti vhodným způsobem vyrozuměn. S ohledem na uvedené skutečnosti je rovněž nezákonné rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení o celním deliktu, stejně jako navazující odvolací rozhodnutí žalovaného. Jestliže se žalobce s ohledem na netrestnost jednání nedopustil celního deliktu a nebylo autoritativně shledáno, že by se celního deliktu dopustil, není shledáno ani to, že by žalobce vyvolal řízení o porušení své právní povinnosti a nelze mu proto po právu uložit povinnost nahradit náklady řízení.

III.

Podstatný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[3] Napadené rozhodnutí žalovaného zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 16.11.2010, č.j. 33090-12/2010-016200-021 a toto zároveň potvrdilo. V rámci odvolacího řízení žalobce uplatnil tytéž námitky, jako v rámci nynějšího řízení před Krajským soudem v Brně. Celní úřad Brno po provedeném správním řízení shledal naplnění skutkové podstaty celního deliktu podle ust. § 298 odst. 1 celního zákona, neboť žalobce porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v ust. § 293 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, protože v celním prohlášení ze dne 12.4.2010 uvedl nesprávné údaje o zboží podléhajícímu dohledu celních orgánů. Vzhledem k tomu, že žalobce učinil následným postupem, který je popsán v napadeném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů, neuložil za shora popsané jednání žalobci sankci. Ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona představuje liberační ustanovení, které správnímu orgánu umožňuje upustit od uložení sankce za předpokladu, že žalobce prokáže, že učinil veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů. Ustanovení umožňuje zvýhodnit i osoby, které se k nápravě chyb postaví aktivně, s celními orgány spolupracují a činí vše proto, aby celní řízení proběhlo v souladu se zákonem. Pokud prvostupňový správní orgán shledá naplnění podmínek podle tohoto ustanovení celního zákona, neznamená to ovšem, že se dotyčná osoba zbaví odpovědnosti za spáchaný celní delikt. Uvedené ustanovení se vztahuje pouze k uložení, resp. neuložení, sankce za protiprávní jednání, jímž ale není dotčena samotná odpovědnost za naplnění skutkové podstaty konkrétního celního deliktu. Odpovědnost za delikt je konstruována jako odpovědnost objektivní, nezkoumá se přitom zavinění. Za každé porušení práva není ve veřejném zájmu automaticky nutno ukládat sankci, ale postačí k naplnění preventivní a výchovné funkce samotné projednání celního deliktu. Neuložení sankce nemá vliv na trestnost, resp. protiprávnost jednání, kterého se žalobce

dopustil. K námitkám, týkajícím se uložené povinnosti nahradit náklady řízení, žalovaný uvedl, že pro posouzení toho, jestli se v konkrétním řízení uplatní paušální částka náhrady nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu, je třeba nejprve zvážit, zda se vůbec jedná o správní řízení, ve kterém se postupuje podle správního řádu a jestli toto řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že se jedná o standardní správní řízení, v němž se postupuje podle procesních pravidel stanovených ve správním řádu (viz ust. § 320 odst. 1 písm. b) bod 1 celního zákona, podle něhož nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis evropských společenství jinak, platí pro řízení před celními orgány obecné předpisy o správním řízení, jde-li o řízení ve věcech celních a jiných správních deliktů), přičemž na základě popsaného skutkového stavu nebylo rovněž pochyb o tom, že žalobce řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, stanovené v § 293 odst. 1 písm. b) celního zákona. Skutečnost, že za protiprávní jednání prvostupňový správní orgán neuložil sankci, nemá vliv na naplnění skutkové podstaty celního deliktu, potažmo též na povinnosti odvolatele uhradit náklady správního řízení. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální části nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, činí paušální částka náklady správního řízení, které účastník vyvolal porušením své povinnosti (typicky např. u sankčního řízení za delikt, což je uvedený případ), částku 1 000,- Kč. Žalovaný neshledal odvolání žalobce důvodným.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

[4] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval právní a skutkové důvody, které ho vedly k vydání jeho žalobou napadeného rozhodnutí a doplnil, že stejný názor byl prezentován i v odborné publikaci – Mates, P. a kol. *Základy správního práva trestního*, 5. vydání, Praha, C.H.Beck, 2010, s. 172: „*Právní úprava zná též upuštění od uložení sankce (zde autor odkazuje přímo na celní zákon). Správní orgán pak v rozhodnutí o správním deliktu vysloví pouze vinu odpovědné osoby, popř. též povinnost uhradit náklady řízení* (odkaz autora na ust. § 79 odst. 5 správního řádu)“. S ohledem na ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona nelze opomenout, že správní orgán může podle čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR uplatňovat státní moc jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Žalovaný též poukázal na úpravu uvedenou v ust. § 11 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), z něhož je patrné, že od uložení sankce lze v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku. V rozhodnutí by tedy byla vyslovena vina pachatele za spáchání přestupku, ale nebyla by za něj uložena sankce. Český právní řád zná a počítá se situacemi, kdy se konstatuje, že ke spáchání protiprávního jednání došlo a za takovéto jednání se neukládá sankce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Žalobce uplatnil v rámci žalobních bodů tytéž námitky, jako v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Žalobce především namítá, že správním orgánem nebyla shledána trestnost jeho jednání, proto nelze konstatovat, že by se žalobce dopustil celního deliktu a za tohoto stavu věci nelze současně rozhodnout o neuložení sankce za delikt; správní orgány měly povinnost zastavit řízení o celním deliktu usnesením poznamenaným do spisu s tím, že žalobce měl být o takové skutečnosti vhodným způsobem vyrozuměn.

[6] Předmětnou námitkou se žalovaný v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí podrobně a vyčerpávajícím způsobem zabýval, přičemž Krajský soud v Brně shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v uvedeném směru řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci žalobce za důvodnou a jeho námitku proto za lichou. Napadené rozhodnutí žalovaného zcela vyčerpávajícím způsobem zdůvodnilo, že došlo k naplnění skutkové podstaty celního deliktu podle ust. § 298 odst. 1 celního zákona (přičemž žalobce netvrdil, že by se nedopustil jednání popsaného v ust. § 298 odst. 1, resp. § 293 odst. 1 písm. b) celního zákona, podle nichž celního deliktu se dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293; celní předpisy poruší ten, kdo uvede nesprávně údaje o zboží podléhajícím dohledu celních orgánů). Prvostupňový správní orgán i žalovaný správně dovodili, že ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona, podle něhož sankce nebude uložena osobě, která učinila chybu v podaném celním prohlášení a prokázala, že učinila veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů, umožňuje správnímu orgánu upustit od uložení sankce. Podmínkou pro použití ust. § 299 odst. 5 celního zákona je, že správní orgán dovodil naplnění skutkové podstaty celního deliktu, tedy že zjistil, vztaženo k projednávané věci, že se žalobce jakožto právnická osoba dopustil celního deliktu ve smyslu shora citovaných ustanovení celního zákona, ovšem došlo ke splnění podmínek ve smyslu ust. § 299 odst. 5 písm. a) tohoto zákona, a proto k uložení sankce, ke které by jinak muselo dojít, nebylo přistoupeno. Správní orgán prvního stupně proto zcela správně poté, co konstatoval, že se žalobce dopustil celního deliktu, rozhodl i přes zjištění naplnění skutkové podstaty celního deliktu v rozsahu a způsobem uvedeným ve výroku prvostupňového správního orgánu neuložit za celní delikt sankci, a to právě s odkazem na ust. § 299 odst. 5 písm. a) celního zákona.

[7] V uvedeném případě není žádného prostoru pro zastavení řízení postupem podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, podle něhož řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká; toto usnesení se pouze poznamená do spisu. Ke splnění podmínek pro použití uvedeného ustanovení v dané věci nedošlo, postup správních orgánů obou stupňů byl souladný se zákonem. Krajský soud v Brně shledal závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného za správné, s hodnocením stavu věci se zcela s žalovaným ztotožňuje.

[8] K námitce o nezákonnosti výroků o uložení povinnosti žalobci nahradit náklady řízení o celním deliktu soud uvádí, stejně jako shora v předchozí námitce, že argumentace žalovaného, použitá k této námitce v jeho žalobou napadeném rozhodnutí je zcela přílehlavá, dostatečná svým rozsahem a plně reagující na odvolací námitku, která je shodná s námitkou žalobní. Za této situace soud v plném rozsahu poukazuje a přebírá jako správnou argumentaci žalovaného vztahující se k uvedené žalobní námitce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005). Jak správně uvedl žalovaný za situace, kdy žalobce byl shledán vinným ze spáchání celního deliktu, bylo povinností správního orgánu uložit žalobci povinnost hradit náklady řízení, přičemž pokud jde o výši nákladů řízení, žalobce výši nákladů řízení v žalobě nenapadal, soud proto ani nemá důvod výši nákladů řízení přezkoumávat. Nad rámec uvedené úvahy je však možno poznamenat, že i výše nákladů řízení, k jejichž úhradě byl žalobce zavázán, odpovídá zákonné úpravě, jak na ni odkazuje žalovaný.

[9] S ohledem na výše uvedené Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

[10] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30.5.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu